

на българската революция. Но Раковски дѣйствуваше при по-ненормални условия. Екцентричноститѣ, въ които изпадаше твърдѣ често талантливия хайдукъ, бѣха свойственни на неугегналитѣ обстоятелства. Освѣнъ това, Котленскиятъ расколникъ самъ бѣше възпитанъ въ традициитѣ на едни конспирации, които логически довеждаха до ирационални дѣйствия. Ако би било свойствено на нашата синтакса, ще кажемъ, че умътъ на Раковски бѣ една смѣсь отъ дипломация съ революция, декламаторска конспирация, хайдутство и всичко друго каквото искате: но практическитѣ дѣйствия на Раковски не бѣха строго подчинени на една логика, на една положителна политика, която почива върху плещитѣ на революционнитѣ съсловия.

Тъкмо когато бурниятъ тоя хайдутинъ се изпрѣчи прѣдъ прага на такава една дѣятелность, (вижъ стр. 281), тъкмо ксгато прѣминаваше къмъ организираната революция — той изчезна.

Левски изпъкна на сцената.

Една-двѣ срѣщи съ Ботйова създадоха отъ Левски единъ рѣшителенъ Апостолъ, какъвто бѣше и порано, но по-дълбокъ въ практическата си мисль революционеръ и пропагандистъ.

1872. година увѣнчаваше неговата дѣятелность съ крупни успѣхи.

Но, както казахме, Левски не можеше да отиде по-нататкъ безъ санкцията на една колективна дума. Издаденъ бѣ съзивъ, и вече прѣзъ декември 72. любителитѣ на дѣлото и неговитѣ създатели се намѣриха въ Букурещъ на обща срѣща.

Знаеше ли Ботйовъ за тая срѣща?

Знаеше.

Но да отиде отъ Браила въ Букурещъ — поетътъ не е разполагалъ съ срѣдства. Работническата заплата у Паничка стояла подъ нормалния минимумъ: по нея могло да се сжи, доколко сж били мизерни условията